

Hof van beroep Gent
23 februari 2021
Achtste kamer correctionele zaken
Arrest

2020/PGG/138 - 2020/VJ11/61

Not.nr. BG.55.L4.6155/16

In de zaak van het openbaar ministerie

tegen

1.

L.B.,

RRN (...),

geboren te (...) (België) op (...),

wonende te (...),

De 2e beklagde niet inzake voor het hof -

TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Mensensmokkel - vermogensvoordeel met verzwarende omstandigheden

zich schuldig te hebben gemaakt aan het misdrijf mensensmokkel, namelijk, door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, zijnde ertoe bijgedragen te hebben, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat

(artikelen 1 en 77 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, met name ten aanzien van C.R.;

(art. 77 quater, 1° wet van 15.12.1980)

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken;
(art. 77 quater, 2° wet van 15.12.1980)

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd dat het leven van het slachtoffer opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht;
(art. 77 quater, 4° wet van 15.12.1980)

met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet;
(art. 77 quater, 7° wet van 15.12.1980)

ten nadele van C.M. en C.R.;

te Oostkamp op 20 september 2016;
door L.B. en ...

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, B.17° correctionele kamer, van 6 november 2019, rechtdoende op tegenspraak, werd onder meer als volgt beslist:

1. Strafrechtelijk

Ten aanzien van L.B.. eerste beklagde

Verklaart de feiten onder de enige tenlastelegging bewezen.

Wijst het verzoek tot het opleggen van een werkstraf af als ongegrond.

Veroordeelt L.B. voor de enige tenlastelegging:

tot **een gevangenisstraf van 30 maanden**. Zegt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis zal worden uitgesteld gedurende 5 jaren vanaf heden doch slechts voor een gedeelte van 15 maanden.

en tot een geldboete van 1000,00 EUR, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op 6000,00 EUR. Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bij toepassing van de Vreemdelingenwet, is de geldboete van 2 maal 1000,00 EUR en vermeerderd met 50 opdecimen en gebracht op 12000,00 EUR.

Verleent uitstel van uitvoering voor een termijn van 3 jaren wat betreft deze geldboete, doch slechts voor een gedeelte van 2 maal 500,00 EUR, vermeerderd met 50 opdecimen en gebracht op 6000,00 EUR.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt beklaagde voor een termijn van **5 jaar ontzet uit de volgende rechten:**

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Veroordeelt L.B. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders.
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 54,76 EUR.
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 577,37 EUR.

(...)

Overtuigingsstukken

Stelt de overtuigingsstukken BG/17/3435, BG/17/3436, BG/17/2632, BG/16/7317, BG/18/0485, BG/18/0484, BG/18/6694 en bijlage bij NPV 3835/17 ter beschikking van het Openbaar Ministerie om ermee te handelen als naar recht.

2. Burgerrechtelijk

(...)

* * *

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld conform de beroepsakte en het grievenschrift:

- door de beklaagde, L.B., op 27 november 2019;
- door het openbaar ministerie, tegen de beklaagde voornoemd, op 5 december 2019.

* * *

Gehoord ter openbare terechtzitting van 15 december 2020 in het Nederlands:

-de beklaagde, L.B., in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester A.L., advocaat te Loppem;

-Advocaat-generaal D.S.P., in zijn vordering;

I. Procesrechtelijk

-Tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de 17de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 6 november 2019 werd tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroepen ingesteld:

-op 27 november 2019 door de initieel eerste beklaagde L.B. (hierna genoemd de beklaagde) tegen alle strafrechtelijke beschikkingen conform het neergelegd grievenformulier;

-op 5 december 2019 door het openbaar ministerie tegen alle beschikkingen op strafgebied, enkel lastens de initieel eerste beklaagde L.B..

De grievenformulieren werden tijdig neergelegd.

Elk hoger beroep is ontvankelijk.

-De beklaagde werd bij beschikking, verleend door de raadkamer West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op 13 maart 2019, naar de correctionele rechtbank aldaar verwezen, bij aanneming van verzachtende omstandigheden voor de tenlastelegging waarop criminele straffen zijn gesteld.

De zaak werd aldus rechtsgeldig aanhangig gemaakt voor de bodemrechter, zodat zowel de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, als thans het hof bevoegd zijn om erover te statueren.

-De saisine

* Het artikel 204 Sv. bepaalt:

"Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. (...).

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt. Deze bepaling geldt ook voor het openbaar ministerie."

De grieven zijn nauwkeurig bepaald wanneer de rechter en de partijen met zekerheid de beslissing of de beslissingen van het beroepen vonnis kunnen bepalen waarvan de eiser in hoger beroep de hervorming vraagt, m.a.w. wanneer daardoor de mate waarin de zaak bij de appelrechters aanhangig is gemaakt, kan worden bepaald (zie Cass., 27 september 2017, AR P.17.0257).

* De beklaagde heeft in zijn overeenkomstig art. 204 Sv. neergelegd grievenschrift de hiernavolgende grieven aangekruist:

- 'schuld' met als reden dat de tenlastelegging met de meeste klem wordt betwist.

- 'straf en/of maatregel' waarbij na de vermelding van de opgelegde straf, als reden wordt vermeld dat de beklaagde niet kan veroordeeld worden wegens de voorziene tenlastelegging en er geen straf kan

worden opgelegd.

Zelfs als de tenlastelegging bewezen wordt verklaard en/of tot enige herkwalficatie zou worden overgegaan, dringt er zich een mildere en/of een andere soort bestraffing of maatregel op.

Er dient in elk geval rekening te worden gehouden met het tijdsverloop.

- 'andere' met als precisering dat aangezien de beklaagde niet kan en mag schuldig bevonden worden, hij niet kan veroordeeld worden tot de kosten, bijdragen, vergoedingen en de andere opgelegde veroordelingen.

Deze grieven beantwoorden aan de vereiste van nauwkeurigheid.

* Het openbaar ministerie heeft in zijn grievenschrift de rubrieken 'straf en/of maatregel' en 'andere' aangekruist, vermeldend dat het een volgberoep aantekent en tevens hoger beroep wordt aangetekend wat betreft de uitgesproken straffen.

Ook deze grieven zijn nauwkeurig vermeld.

* Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in het artikel 210, 2e lid Sv.

* Het hof is aldus op strafgebied gevat om uitspraak te doen over

- de schuld van de beklaagde aan de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging,

- alle aspecten van de straftoemeting voor de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, in zoverre bewezen,

- alle beslissingen die daarmee onlosmakelijk verbonden zijn.

- De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden gelet óp de termijn bepaald in het artikel 21 V.T.Sv.

II. Op strafrechtelijk gebied

De gegrondheid van de tenlastelegging

- De beklaagde wordt vervolgd als dader/mededader (artikel 66 Sw.) aan mensensmokkel te Oostkamp op 20 september 2016 ten nadele van 2 personen, nl. C.M. en C.R., met de verzwarende omstandigheden dat:

- het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, met name C.R.;

- misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers zich bevonden;

- het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht;

- het een daad van deelneming aan een hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet.

De eerste rechter heeft op omstandige wijze de feiten die aan de basis liggen van de te beoordelen strafvordering en de bewijsgaring door het gerechtelijk onderzoek uiteengezet en heeft uit de voorliggende strafinformatie de belastende elementen opgesomd die naar zijn oordeel gezamenlijk voldoende gelijklopende en zwaarwichtige vermoedens opleveren om de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen te verklaren.

Het eerste vonnis is correct gemotiveerd en het hof herneemt de overwegingen van het bestreden vonnis (blz. 3 t.e.m. 10 en 18) en maakt deze tot de zijne.

De beklaagde betwist voor het hof niet kennis te hebben gehad van de aanwezigheid van de beide

personen in de bestuurderscabine van de vrachtwagen die door hem ter beschikking werd gesteld aan B.P., initieel tweede beklagde en thans niet meer inzake.

De beklagde betwist echter wel dat er in casu sprake is van mensensmokkel nu hij geenszins enig vermogensvoordeel heeft ontvangen. Hij vraagt de herkwalificatie van de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging naar een inbreuk op het artikel 77 van de Vreemdelingenwet.

Dat artikel bepaalt:

"Hij die wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie helpt of poogt te helpen het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, hetzij in de handelingen die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of ze vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zeventienhonderd euro tot zesduizend euro, of met een van die straffen alleen.

Het eerste lid is niet van toepassing indien de hulp voornamelijk om humanitaire redenen verleend wordt".

De beklagde stelt dat er sprake is van een humanitaire reden zoals vermeld in artikel 77, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt stelt hij dat hij maximaal kan worden veroordeeld voor hulp aan illegale migratie (artikel 77, lid 1 Vreemdelingenwet).

De beklagde stelt voor het hof dat hij werd gecontacteerd door Albanese familieleden, waarvan de echtgenoot, respectievelijk de vader, woonachtig en werkzaam was in het Verenigd Koninkrijk teneinde zijn echtgenote en kind over te brengen.

Verder wordt geen enkele informatie verschaft zodat dit ook in generlei mate kan worden geverifieerd. Indien hij dan- toch handelde om louter humanitaire redenen dan had hij onmiddellijk de waarheid daaromtrent kunnen vertellen. Hij heeft integendeel in zijn eerste verklaring verteld dat het ging om de vrouw en het kind van B.P., de initieel tweede beklagde die was gevat in het Verenigd Koninkrijk. Opvallend is wel dat toen B.P. was gearresteerd, de beklagde niets meer van zich liet horen en niets ondernam om zijn ondergeschikte te helpen (zie verklaring B.P. d.d. 14 november 2018).

De beklagde was perfect op de hoogte van de strafbaarheid van de feiten zodat deze feiten duidelijk wetens en willens werden gepleegd.

Het hof hecht geen geloof aan de verklaring van de beklagde dat hij dit als vriendendienst heeft gedaan. De beklagde verklaarde zelf geen inkomen te genieten. Het komt totaal ongeloofwaardig voor dat hij de hierna vermelde uitgaven heeft gedaan en (o.m. financiële) risico's heeft gelopen louter uit humanitaire overwegingen.

Het hof is er dan ook in gemoede van overtuigd dat de beklagde zich wel degelijk heeft schuldig gemaakt aan mensensmokkel en baseert zich op hetgeen hierna volgt:

-Uit de camerabeelden aan het tankstation 'D.W.' te Oostkamp blijkt dat de beklagde daar is opgehaald door een taxi Mercedes en er later weer terug werd gebracht door een taxi, vergezeld van twee personen, waarvan één klein van gestalte. Dit bleek dan om C.M. en C.R. te gaan.

De beklagde erkent de taxiriten te hebben betaald;

-de beklagde heeft ook de chauffeur B.P. betaald voor de overtocht. Zelf verklaarde hij € 250,00 te hebben betaald. B.P. verklaarde dat hij per transport € 480,00 zou ontvangen;

-de beklagde heeft speciaal voor het transport een houten constructie gebouwd in de vrachtwagen hetgeen toch ook wel kosten met zich mee bracht. Dit blijkt uit de beschrijving van de houten box waarin de twee personen werden aangetroffen door de Britse 'investigation officer' (strafdossier, kaft 5);

-De beklagde was op de hoogte dat hij het risico liep dat zijn vrachtwagen zou worden in beslag genomen en worden verbeurdverklaard.

Hij heeft verklaard dat hij persoonlijk borg staat voor 2 vrachtwagens, o.m. de vrachtwagen Scania Topliner waarmee B.P. naar het Verenigd Koninkrijk was vertrokken.

Hij staat per vrachtwagen borg voor een bedrag van € 50.000,00.

Bij de huiszoeking werd een document aangetroffen waaruit blijkt dat de vrachtwagen werd aangekocht voor een bedrag van € 12.000,00.

-Hij gaf B.P. opdracht om bij een controle in België de Poolse vrachtwagendocumenten voor te leggen. Hij mocht niet spreken over de Engelse vennootschap 'M.D.'. Bij een controle in Engeland moesten dan de Engelse documenten worden voorgelegd en niet de Poolse. Dan moest B.P. verklaren dat 'M.D.' zijn werkgever was.

In België moest hij gewoon zeggen dat hij met een Poolse vrachtwagen reed. Het is duidelijk dat de beklagde poogde buiten schot te blijven;

-De beklagde betwist dat hij vermogensvoordelen heeft verworven.

De beklagde wordt vervolgd als dader/mededader (artikel 66 Sw.). Overeenkomstig artikel 80 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) zijn alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, van toepassing op de in deze wet bepaalde misdrijven.

Om een beklagde als mededader van een misdrijf te veroordelen, is niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf in de deelnemingshandelingen begrepen zijn; voldoende is dat wordt vastgesteld dat de deelnemer wetens en willens aan de uitvoering van het misdrijf heeft meegewerkt op een van de wijzen bepaald in art. 66 tweede en derde lid Sw. (vgl. Cass. 19 september 1995, A.R. P.94.0377.N, A.C., 1995, 798 en R.W., 1995-96, 1209).

Het is aldus niet vereist dat de betrokkene persoonlijk geld heeft ontvangen. Het feit dat men rechtstreeks of via een tussenpersoon zijn medewerking verleent aan mensensmokkel om de bedenkelijke situatie waarin de vluchteling verkeert te misbruiken, volstaat om zich als mededader schuldig te maken aan de feiten.

Nochtans was de beklagde op het ogenblik dat de beelden werden gemaakt in het tankstation in het bezit van een groot bedrag. Hij betaalde een tankbeurt en sigaretten met een briefje van € 500,00 dat hij uit zijn binnenzak haalde. Dit briefje stak in een rol van ongeveer 15 cm. diameter bestaande uit allemaal briefjes van € 500,00.

Wanneer de beklagde werd ondervraagd omtrent zijn financiële toestand zei hij dat hij niets heeft en men hem ook niets kan afnemen. Hij heeft quasi geen inkomen. In de winter verdient hij zelfs niets nu het seizoen van de caravans zich in de zomer situeert.

Het hof is er dan ook in gemoede van overtuigd dat de beklagde wel degelijk betaling heeft ontvangen om de twee personen over te brengen. Het feit dat het openbaar ministerie geen bijzondere verbeurdverklaring vordert is terzake totaal irrelevant.

- Wat betreft de verzwarende omstandigheden

***Gelet op de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers verkeerden** ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand, hun precaire sociale toestand. De slachtoffers bevonden zich in een toestand van totale afhankelijkheid en beschikten niet meer over de vrijheid om te gaan en te staan waar ze wilden.

***de verzwarende omstandigheid dat de feiten werden gepleegd t.o.v. een minderjarige.** Het staat vast dat de passagier C.R. minderjarig was.

***de verzwarende omstandigheid dat het leven van de slachtoffers opzettelijk en door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht.**

De 2 passagiers waren verstopt in de slaapruijnte (houten box) in de cabine boven de bestuurdersplaats. Deze was allerminst geschikt om twee personen te vervoeren en allerminst al liggend tijdens het transport.

***de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming betreft aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet.**

De beklaagde handelde niet alleen. Hij is met de taxi C.M. en C.R. gaan ophalen. Zoals hiervoren reeds aangehaald komt het zeer aannemelijk voor dat hij hiervoor de nodige fondsen heeft ontvangen.

In zijn opdracht en mits betaling werd het vervoer van de betrokkenen naar het Verenigd Koninkrijk uitgevoerd door B.P..

- Uit de beoordelingsgegevens van het strafdoosier blijkt aldus overduidelijk dat het niet ging om een vriendendienst of om humanitaire motieven maar dat bij de overbrenging van C.M. en C.R. het verkrijgen van vermogensvoordelen de drijfveer was voor het plegen van de feiten en er misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin deze personen zich bevonden ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand. Bovendien was C.R. minderjarig.

De beklaagde handelde wel degelijk binnen het kader van een vereniging.

Uit de voorliggende gegevens van het strafdoosier en uit de behandeling van de zaak op de terechtzitting van dit hof komen de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, in hoofde van de beklaagde bewezen voor.

De straftoemeting

De eerste rechter heeft de bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bestraft met een hoofdgevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van € 1.000,00, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op € 6.000,00 vermeerderd met 2 (aantal slachtoffers) en aldus gebracht op € 12.000,00 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

De gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging werd verleend gedurende een termijn van 5 jaar voor wat betreft 15 maanden van de opgelegde gevangenisstraf van 30 maanden en gedurende een termijn van 3 jaar voor wat betreft 2 x € 500,00 van de opgelegde geldboete van € 1.000,00, hetzij voor € 6.000,00.

Aangezien de bewezen feiten na 1 januari 2012 en vóór 1 januari 2017 werden gepleegd, werd de

geldboete, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door de wet van 28 december 2011, terecht verhoogd met 50 opdecimen.

De beklaagde beroept zich op de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken en verzoekt om een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

Ondergeschikt verzoekt hij het hof een straf op te leggen volledig omkleed met de gunst van het uitstel.

Het openbaar ministerie vorderde een effectieve hoofdgevangenisstraf van 4 jaar.

Volgens artikel 6.1 EVRM heeft eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging recht op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Die bepaling strekt ertoe te vermijden dat een beklaagde te lang in onzekerheid leeft over het lot van de tegen hem ingestelde strafvervolging.

Er bestaat geen algemene drempel waaronder of waarboven de duur van de rechtspleging noodzakelijkerwijze redelijk of onredelijk is. De rechter oordeelt daarover onaantastbaar op het ogenblik van zijn uitspraak, rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak, de complexiteit ervan, het gedrag van de beklaagde en de gerechtelijke overheden en het belang dat de zaak heeft voor de beklaagde.

Het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van "een beschuldiging", dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolging leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen "de beschuldiging" (vgl. Cass. 12 mei 2017, P.17.0186.N). De termijn eindigt op het ogenblik dat een eindbeslissing over de grond van de zaak voorligt of dat de strafvordering op een andere wijze een einde neemt.

De bepalingen inzake het overschrijden van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3.c IVBPR, geven niet aan welke gevolgen de rechtbank dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval of de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter V.T. Sv. bepaalt dat indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de rechtspleging niet uit.

In casu werd de beklaagde voor het eerst verhoord als verdachte op 23 februari 2017.

Het feit dat de initieel tweede beklaagde B.P. in het Verenigd Koninkrijk werd gearresteerd, veroordeeld en uiteindelijk naar België werd teruggestuurd waar hij dan uiteindelijk werd verhoord, heeft het onderzoek weliswaar vertraagd.

Na het verhoor van B.P. in België op 14 november 2018 werd het onderzoek snel afgerond.

De beklaagde werd door de raadkamer naar de correctionele rechtbank verwezen op 13 maart 2019. Op de inleidingszitting van de 17de kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 26 april 2019 werd een conclusiekalender bepaald.

Op de terechtzitting van 2 oktober 2019 werd de zaak behandeld en in beraad genomen.

Het beroepen vonnis dateert van 6 november 2019, waarna de beklaagde op 27 november 2019 hoger beroep aantekende. De procureur-generaal ging op 27 juli 2020 over tot dagvaarding.

De zaak werd ingeleid voor het hof van beroep op 15 december 2020, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen.

Het hof stelt dus vast dat er sprake is van een lichte, niet-verantwoorde vertraging bij de behandeling van deze zaak, er mee rekening houdend dat de feiten reeds dateren van 20 september 2016.

Hierbij dient vastgesteld te worden dat deze schending van de redelijke termijn geen impact heeft gehad op de uitoefening van het recht van verdediging of de bewijsvoering in een mate dat het recht op een eerlijk proces onherstelbaar is aangetast, zodat de impact alleen betrekking heeft op de op te leggen straf, zoals hierna bepaald.

De beklaagde heeft een zeer ongunstig strafregister. Op zijn strafregister prijken heel wat veroordelingen wegen inbreuken op de verkeerswetgeving. Hij pleegde ook reeds tal van geweldsdelicten en liep veroordelingen op wegens inbreuken op de drugwetgeving.

De handelwijze van de beklaagde ondermijnt de samenleving. Ze getuigt van minachting voor de wetten en reglementen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied van de Staten, het welzijn en de veiligheid van de slachtoffers van mensensmokkel die uit persoonlijke of familiale veiligheidsoverwegingen of uit economische noodzaak hun land van herkomst zijn ontvlucht.

De beklaagde liet zich, duidelijk met het oog op gemakkelijk geldgewin, als lid van een vereniging in met mensensmokkel, daarbij misbruik makend van de kwetsbare positie van 2 personen. Bovendien bracht hij tevens het leven van de slachtoffers in gevaar.

De beklaagde heeft een vriendin G.M. met wie hij een zoontje heeft, L.G..

Zij zijn nooit samen ingeschreven en G.M. beschikt over geen enkel inkomen.

Zij ontvangt een kinderbijslag van € 136,00 per maand en wordt onderhouden door de beklaagde.

Hiermee rekening gehouden, alsmede met:

- de aard en objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd,
- de minachting voor de wetten en reglementen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied van de Staten;
- het gebrek aan respect voor het welzijn en de veiligheid van de slachtoffers van mensensmokkel in het bijzonder,
- de persoonlijkheid van de beklaagde,
- de sociale toestand en financiële draagkracht van de beklaagde, zoals deze blijken uit het strafdossier,
- het feit dat hij nog geen eerdere veroordelingen opliep wegens gelijkaardige feiten, is het hof van oordeel dat ter bestraffing van de enige tenlastelegging - met toepassing van het artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering - een effectieve hoofdgevangenisstraf van 30 maanden, gekoppeld aan een geldboete van € 1.000,00 (vermenigvuldigd met 50 opdecimen en gebracht op € 6.000,00) en vermenigvuldigd met 2 slachtoffers, hetzij € 12.000,00 en de vervangende gevangenisstraf van 3 maanden, absoluut noodzakelijk zijn om deze beklaagde tot blijvend normbesef te brengen en om recidive in zijn hoofde te voorkomen.

De gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging wordt verleend gedurende een termijn van 3 jaar vanaf heden voor wat betreft de helft van de opgelegde geldboete, hetzij voor 2 x € 500,00, vermeerderd met 50 opdecimen en aldus gebracht op € 6.000,00.

De beklaagde werd door de eerste rechter terecht ontzet uit de in artikel 31 Sw. genoemde rechten gedurende een termijn van 5 jaar.

Deze ontzetting gebeurt in toepassing van de artikelen 77 quater en 77 sexies lid 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De overtuigingsstukken, de gerechtskosten, de solidariteitsbijdrage, de vergoeding voor de kostprijs van de strafprocedure en de bijdrage tot het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

De eerste rechter heeft correct geoordeeld met betrekking tot de overtuigingsstukken, de solidariteitsbijdrage en de bijdrage tot het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

In art. 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020, KB dat dezelfde dag in werking is getreden) werd *art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950* houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, dat opgeheven werd bij artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementale bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd, hersteld als volgt:

"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten.

Voor elke criminele correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd."

Voormelde vergoeding bedraagt thans na indexatie zoals bepaald in art. 28 van voormeld K.B. van 15 december 2019 (genomen in uitvoering van art. 9 van de wet van 23 maart 2019 die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is) en conform de M.O. 131/8 (B.S., 29 januari 2021) € 50,45.

De beklaagde is slechts gehouden tot de helft van de gerechtskosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op € 577,37.

Het hof is niet gevat om te oordelen omtrent het andere breukdeel.

De beklaagde dient tevens te worden veroordeeld tot de gerechtskosten, in graad van hoger beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie.

**OP DEZE GRONDEN,
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,**

Gelet op:

- de artikelen 13 en 24 van de Wet van 15 juni 1935;
- het artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
- de artikelen 162, 185, 190, 194, 195, 204, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering;
- de artikelen 1 §1,2°, 8, 14 Probatiwewet van 29 juni 1964, zoals gewijzigd;
- het artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals laatst gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II);

- het artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals hersteld bij koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020);
- het artikel 4 §3 en 5 §1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;
- de niet-strijdige artikelen zoals aangehaald door de eerste rechter; al deze wetsbepalingen aangehaald op de terechtzitting van heden;

Verklaart de hoger beroepen tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de 17de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 6 november 2019, ontvankelijk en erover beslissend met eenparigheid van stemmen,

Stelt vast dat, bij gebreke aan - in toepassing van art. 210 Sv. - ambtshalve op te werpen grieven van openbare orde, het hof **op strafgebied** gevat is om uitspraak te doen over:

- de schuld van de beklaagde aan de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging
- alle aspecten van de straftoemeting voor de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, in zoverre bewezen,
- alle beslissingen die daarmee onlosmakelijk verbonden zijn.

Bevestigt binnen de perken van de saisine het bestreden vonnis mits deze wijzigingen dat:

- toepassing wordt gemaakt van het artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
- de uitgesproken gevangenisstraf van **30 maanden effectief** wordt opgelegd;
- de vergoeding voor de kostprijs van de strafprocedure thans € 50,45 bedraagt;
- de beklaagde slechts gehouden is tot de **helft** van de **gerechtskosten**, gevallen in **eerste aanleg** aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op **€ 577,37**.

Veroordeelt L.B. tot de **gerechtskosten** in graad van **hoger beroep** gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op **€ 145,40**.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 23 februari 2021,

Waarbij de voorschriften voorzien in artikel 195 Wetboek van Strafvordering werden nageleefd

Aanwezig:

S.M., wnd. voorzitter,
D.B.M., raadsheer,
R.B., raadsheer
D.S.P., advocaat-generaal
V.C.L., griffier,